

Kız ve Cam Kanatlı Kelebek

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Cam Kanatlı Kelebek

Ebru Mina TOMURCUK

Clara küçük şeyleri fark eden bir kızdı. Yağmurun su birikintilerinde nasıl halkalar oluşturduğunu ve karıncaların kendi boylarının iki katı büyüklüğündeki kırıntıları nasıl taşıdığını fark ederdi. Gri bir sabah, kanatları berrak cam gibi taşıdığını fark ederdi. Soluk gökkuşağı renkleriyle kenarları parlıyordu. Peşinden altın bir toz izi geliyordu. "Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı Clara. Kelebek, köyün kenarındaki eski seraya doğru dans ederek uçtu.

Clara sarı yağmurluğunu sıkıca üzerine çekti ve peşinden gitti. Kırmızı çizmeleri su birikintilerinde sıçrayarak yürüdü. Sera unutulmuş gibi görünüyordu; camları çatlamış, duvarlarına sarmaşıklar tırmanmıştı. Kelebek kırık bir camdan içeri süzüldü. Clara kapıyı iterek açtı. İçeride ıslak toprak kokusu vardı. "Merhaba?" diye seslendi. Yalnızca suyun damlama sesi yanıt verdi. Sonra kelebeğin boş bir saksının üzerinde havada asılı durduğunu gördü.

Kelebek ahşap bir banka kondu. Clara, narin kanatlarını ezmemeye dikkat ederek yanına oturdu. "Çok güzelsin," dedi. Kelebeğin kanatları parıldadı. Birden boş saksıdan minik yeşil bir filiz başını uzattı. Clara şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Bunu sözlerim mi yaptı?" Kelebek başka bir saksıya uçtu. Clara fısıldadı: "Çok cesursun," ve bir filiz daha belirdi. Arkasından yumuşak bir ses, "Güzel sözler gizli şeyleri büyütür," dedi.

Clara arkasını döndü. Kapıda elinde ahşap bir sulama kabı tutan yaşlı bir kadın duruyordu. Adaçayı yeşili bir hırka ve yuvarlak gözlükler takıyordu. "Ben Bayan Hazel," dedi. "Başkalarının göremediğini gören birini bekliyordum." Filizleri işaret etti. "Bu çiçekler, biri onlara güzel sözler söyleyene kadar görünmezdir. Sera yıllardır sessiz. Artık burada kimse güzel söz söylemiyor." Clara'nın gözleri kocaman açıldı. "Öyleyse burayı güzel sözlerle doldurmamız!"

Bayan Hazel gülümsedi. "Evet, ama birçok çocuktan birçok güzel söze ihtiyacımız var. Onları toplayabilir misin?" Clara başını salladı. Cam kanatlı kelebek omzuna kondu; altın tozu kulağını gıdıkladı. "Yardım edeceğim," dedi Clara. Seradan dışarı koştu ve neredeyse en iyi arkadaşı Toby'ye çarpıyordu. Toby yeşil şapkasını ters takmıştı ve cebi misketlerle doluydu. "Toby!" dedi. "Yardıma ihtiyacım var. Köydeki herkesten güzel sözler toplamalıyız."

Toby güldü. "Güzel sözler mi? Yani 'ayakkabıların güzel' gibi mi?" Clara başını salladı. "'Cesursun' ya da 'akıllısın' ya da 'yardım ettiğin için teşekkürler' gibi." Toby'nin gözleri parladı. "Yardım edebilecek bir sürü çocuk tanıyorum!" Köy meydanına koştular; orada çocuklar oynuyordu. Clara görünmez çiçekleri anlattı. Çocuklar merakla dinledi. "Yani güzel bir şey söylersek bir çiçek mi beliriyor?" diye sordu örgülü saçlı bir kız. "Deneyelim!" dedi Toby.

Önce Toby başladı. Bir bankta tek başına oturan bir çocuk buldu. "Bir şeyler inşa etmekte gerçekten çok iyisin," dedi Toby. Çocuk gülümsedi. Toby'nin sözlerinden minik bir ışık yükseldi ve seraya doğru fırladı. Clara bunu pencereden gördü. "İşe yarıyor!" diye bağırdı. Utangaç bir kıza yaklaştı. "Çizimlerini seviyorum," dedi Clara. Kızın yanakları kızardı. Bir ışık daha uçup gitti. Çocuklar birbirlerine güzel sözler söylemeye başladı ve ışıklar ateş böcekleri gibi havayı doldurdu.

Cam kanatlı kelebek üzerlerinde uçtu; şeffaf kanatları ışığı yakalıyordu. Clara ile Toby'yi ip atlayan bir grup çocuğa götürdü. "Bize yardım edebilir misiniz?" diye sordu Clara. "Bir bahçeyi kurtarmak için güzel sözlerle ihtiyacımız var." Çocuklar ip atlamayı bıraktı. "Ne tür sözler?" diye sordu ön dişi eksik bir oğlan. "İnsanları iyi hissettiren sözler," dedi Toby. Oğlan düşündü. "Annem yardımcı olduğumu söyler." Bir ışık belirdi. "Öğretmenim iyi bir dinleyici olduğumu söyler," dedi bir kız. Bir ışık daha.

Fırına gittiler; orada bir kız babasına hamur yoğurmada yardım ediyordu. "Çok çalışkansın," dedi Clara. Kızın gülümsemesinden bir ışık yükseldi. Okulda pastel boyalarını paylaşan bir oğlan buldular. "Çok cömertsin," dedi Toby. Bir ışık. Parkta daha büyük bir kız, küçük bir kızın ayakkabısını bağlamasına yardım ediyordu. "Çok nazıksın," dedi Clara. Bir ışık. Her güzel söz seraya bir parıltı gönderdi. Cam kanatlı kelebek çevrelerinde dans etti, altın izler bıraktı.

Seraya döndüklerinde Bayan Hazel bekliyordu. "Birçok güzel söz toplamışsınız," dedi. "Ama çiçeklerin bu sözleri tam burada, yüksek sesle duyması gerek." Clara peşinden gelen çocuklara baktı. "Yardım eder misiniz?" diye sordu. Başlarını salladılar. Toby öne çıktı. "Ben başlayayım." Derin bir nefes aldı. "Clara, sen bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın." Serayı sıcak bir ışık doldurdu. Bir çiçek belirdi; yaprakları parlak maviydi.

Çocuklar tek tek konuştu. "Beni güldürüyorsun," dedi ön diş eksik oğlan. Sarı bir çiçek açtı. "Her zaman paylaşırsın," dedi örgülü saçlı kız. Pembe bir çiçek açıldı. "Beni dinliyorsun," dedi utangaç kız. Mor bir çiçek belirdi. Sera renkler ve tatlı kokularla doldu. Cam kanatlı kelebek çiçekten çiçeğe uçtu, kanatları parıldadı. Clara fısıldadı: "Hepinize teşekkür ederim." Ayaklarının dibinde minik beyaz bir çiçek açtı.

Bayan Hazel gülümsedi; yuvarlak gözlüklerinin ardında gözleri yumuşacıktı. "Görüyorsun ya Clara," dedi, "gerçek güzelliği ilk bakışta görmek her zaman kolay değildir. Bu çiçekler başından beri buradaydı, nezaketin onları görünür kılmasını bekliyordu." Clara çevresine baktı. Sera artık boş değildi. Her çiçeğin bir cesaret sözü olduğu bir nezaket bahçesiydi. "Bahçe yeniden canlandı," dedi Bayan Hazel. "Ve bu seninle arkadaşların sayesinde oldu."

Çocuklar çiçeklere hayran kalarak serayı gezdiler. Toby misketleri gibi parıldayan bir çiçek buldu. "Bu benim!" diye güldü. Clara cam kanatlı kelebeğin yanında durdu. "Başından beri biliyordun, değil mi?" diye fısıldadı. Kelebeğin kanatları titredi ve sarmaşıқта minik kalp şeklinde bir çiçek açtı. Bayan Hazel, Clara'ya küçük bir tohum paketi uzattı. "Bunları kendi bahçene ek," dedi. "Ve onlara güzel sözler söylemeyi unutma."

Güneş batarken Clara ve Toby eve yürüdü. "Başardık!" diye sevindi Toby. Clara tohumları dikkatle tuttu. "Güzel sözler tohum gibidir," dedi. "Güzel bir şeye dönüşerek büyürler." Toby başını salladı. "İlk başta göremesen bile." Her gün serayı ziyaret etmeye söz verdiler. Ve sözlerini tuttular. Bahçe her hafta daha da renklendi ve cam kanatlı kelebek onları hep kapıda karşıladı.

Büyülü bahçenin haberi yayıldı. Köyün dört bir yanından çocuklar güzel sözler söylemek ve çiçeklerin açışını izlemek için geldi. Bayan Hazel onlara bitkilerle nasıl ilgileneceklerini öğretti. Clara, küçük şeyleri fark eden ve büyük nezaket paylaşan kız olarak tanındı. Cam kanatlı kelebek hiç uzaklaşmadı; şeffaf kanatları, biri sevgiyle konuşana kadar güzelliğin gizli kalabileceğini hatırlatıyordu.

Bir gün Clara serada oturdu, cam kanatlı kelebek parmağındaydı. "Bir şey öğrendim," dedi Bayan Hazel'a. "Gerçek güzelliği görmek her zaman kolay değil. Bazen nezaketle bakman gerekir." Bayan Hazel gülümsedi. "Ve bazen de onu dile getirmen gerekir." Kelebek havalandı, kanatları ışığı yakaladı. Clara biliyordu ki güzel sözler olduğu sürece bahçe asla solmayacaktı. Ve kelebekle dostluğu da asla solmayacaktı.